

τούτων καταντούν σχεδὸν ἀπίστευτα. Εἰς τὴν Βραζιλίαν, ὅπου εὐρίσκονται πολυπληθεῖ, ὅταν καθίσωσιν ἐπὶ τινος πτώματος, τὸ ὁποῖον δύναται ἀνενοχλήτως νὰ κατασπαράξωσι, τὸσον ὑπεργεμίζουσιν τὸν στομάχον, ὥστε δὲν ἐμποροῦν νὰ πετάξωσιν, ἀλλὰ τρέχουσιν πηδῶντα ὅταν διώκωνται. Πάντοτε πετοῦν βραδέως, καὶ σηκώνονται ἀπὸ τὴν γῆν μὲ δυσκολίαν· ἀλλ' ὅταν ὑπερφάγωσιν, εἶναι παντάπασιν ἀβοήθητα· δὲν ἀργοῦν ὅμως ν' ἀποβάλλωσι τὸ φορτίον των, καθότι ἔχουσιν μέθοδον τινὰ τοῦ ἐξεμεῖν ὅσα κατέφαγαν, καὶ τότε πετοῦν πλέον εὐκόλως.

Ἡδονικὸν εἶναι πάντοτε νὰ βλέπῃ τις ἐχθροπραξίας μεταξύ μισητῶν ἢ βλαβερῶν ζώων. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ ζῶα δὲν ὑπάρχουσιν ἐχθρικώτερα εἰς ἀλληλα παρὰ τὸν γύπα τῆς Βραζιλίας καὶ τὸν κροκόδειλον, ὅστις ἐκεῖ αὐξάνει ἕως δώδεκα πήχεις. Ἡ θήλεια τοῦ φοβεροῦ τούτου πλάσματος γεννᾷ τὰ ὡὰ της ἑκατὸν ἕως διακόσια τὸν ἀριθμὸν εἰς τὰς ἄμμους, ἐπὶ ὄχθης ποταμοῦ, ὅπου ἐκκολάπτονται διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου. Λαμβάνει δὲ πᾶσαν προφύλαξιν νὰ κρύπτῃ ἀφ' ὅλα τὰ λοιπὰ ζῶα τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐναποδέτει τὸ βάρος της. Πολλάκις ὅμως ἀρκετοὶ γύπες κάθηνται σιωπηλοὶ καὶ ἀόρατοι ἐπὶ τῶν κλάδων γειτονικοῦ τινὸς δάσους, βλέποντες τὰς ἐργασίας τῆς κροκοδείλου, μὲ τὴν εὐάρεστον ἐλπίδα μελλούσης ἀρπαγῆς. Περιμένουν ὑπομονητικῶς ἕως νὰ γεννήσῃ ἡ κροκοδείλος ὄλον τὸν ἀριθμὸν τῶν ὡῶν, ἕως νὰ σκεπάσῃ αὐτὰ μὲ τὴν ἄμμον, καὶ ν' ἀποσυρῇ ἐξ αὐτῶν. Τότε, ὅλοι ὁμοῦ, ἐνθαρρύνοντες εἰς τὸν ἄλλον διὰ κραυγῶν, χύνονται κατεπάνω τῆς φωλεᾶς, ἀφαιροῦν εἰς μίαν στιγμὴν τὴν ἄμμον, καὶ κατατρύγουν ἀνηλεῶς ἅπασαν τὴν γενεάν.

Ἄν καὶ ἦναι τρισαθλία ἡ τῶν ζώων τούτων σὰρξ, ἔτυχεν ὅμως νὰ τὴν ἀπογευθῶσιν ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν πείναν βιασμένοι. Ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ τι ἰσχυρότερον, ἰνωδέστερον, ναυτιωδέστερον, καὶ ἀνοστώτερον. Ματαίως τοῦ ἀπεκόπησαν τὰ ὀπίσθια, ἀφοῦ ἐφρονεῦθη· ματαίως ἐπλύθη τὸ σῶμα, καὶ ἀρώματα συνεμίχθησαν διὰ νὰ ὑπερβῶσι τὴν ἐπικρατοῦσαν ὁσμὴν· διαφυλάττει ἀκόμη τὴν δυσωδίαν καὶ γεῦσιν τῶν θνησιμαίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐτρέφετο, καὶ ἐξαποστέλλει βρώμον ἀνυπόφορον.

Τὰ πτηνὰ ταῦτα, τοιλάχιστον τὰ Εὐρωπαϊκὰ, γεννοῦν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τότε δύο μόνον ἢ τρία ὡὰ. Τὰς φωλεὰς αὐτῶν κατασκευάζουσιν εἰς δυσβάτους κρημνοὺς, καὶ εἰς τόπους τὸσον ἀπομεμακρυσμένους, ὥστε δυσκόλως εὐρίσκονται. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον διατρίβουσιν εἰς τὰ ὄρη ὅπου γεννῶνται, καὶ σπανίως καταβαίνουν εἰς τὰς πεδιάδας, ἐκτὸς ἀφοῦ ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους ἐξορίσῃ πᾶν ἄλλο ζῶον ἀπὸ τὰ φυσικὰ των καταγωγῆ· τότε κατερχόμενοι ἀπὸ τὰ ὕψη των, ἐκθέτονται εἰς τοὺς κινδύνους ὅσους ἀναγκαίως ἀπαντῶσιν εἰς πλεόν καλλιεργημένας χώρας. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν τῆς χιόνος καὶ τοῦ πάγου δὲν εὐρίσκονται ἀρκετὰ πτώματα, ἀρπάζουσιν λαγούς, ὄφεις, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο μικρὸν κυνήγιον προφθάσωσιν ἢ νικήσωσι.

ΟΙ ΑΓΡΙΟΠΑΙΔΕΣ.

ΚΑΤΑ καιροὺς καὶ κατὰ τόπους εὐρέθησαν εἰς μοναζίαν παῖδες, διάγοντες βίον κτηνώδη, μὴ δυνάμενοι νὰ κοινοποιῶσι διὰ γλώσσης τὰς ιδέας των, καὶ παντάπασιν ἀγνοοῦντες τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα τῆς ἀνθρωπότητος. Χρησιμεύουν δὲ μεγάλως τὰ περὶ αὐτῶν ὡς δεικνύοντα, πόσον ἐξετελισμένη καὶ ἀθλία εἶναι ἡ κατάστασις ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς δὲν ἐμορφώθη διὰ τοῦ παραδείγματος ἄλλων, οὐδ' ἔλαβεν ἡθικὴν τινα ἢ πνευματικὴν καλλιέργειαν. Δύο τοιαῦτα ὑποκείμενα, τὰ γνωστότερα, ἐχρημάτισαν Πέτρος ὁ Ἀγριοπαῖς, καὶ ὁ ἐξ Αὐειρῶνος Ἀγριάνθρωπος, οἵτινες πιθανὸν μὲν νὰ ἦσαν ἐκ γενετῆς φρενολήπτοι, ἠΐξησεν ὅμως καὶ ἡ θηριώδης ζωὴ τὰ νοητικὰ των ἐλαττώματα.

Τὸν Ἰούλιον, 1724, ὁ Jurgen Meyer, κάτοικος τῆς Χάμελν, κωμοπόλεως εἰς τὴν Ἀνοβέραν, εὐρηκεν εἰς τὸν ἀγρόν του γυμνὸν τινα μελάγχροινον, μελανότριχα παῖδα, τὸ φαινόμενον δωδεκαετῆ, καὶ διόλου ἄφωνον. Ἀπὸ τινα μῆλα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐδείχθησαν, δελεασθεὶς, ἠκολούθησε τὸν ἄνθρωπον ἕως μέσα εἰς τὴν πόλιν· ἐβάρλη δὲ, ἀσφαλείας χάριν, εἰς νοσοκομεῖόν τι, ἐκ διαταγῆς τοῦ πολιτάρχου. Ὁ Πέτρος (ἐπειδὴ οὕτω τὰ παιδιὰ ὠνόμασαν αὐτὸν ὅτε πρῶτον ἐφάνη εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ τοῦ ἀπέμεινε μέχρι θανάτου τὸ ὄνομα) ἐφέρετο κατὰ πρῶτον κτηνωδῶς πως, ζητῶν τὸ ὄνομα ἀπὸ θύρας καὶ παράθυρα, ἐπιστηριζόμενος εἰς τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκῶνάς του, καὶ κυλιόμενος ἀπὸ πλευρᾶς εἰς πλευράν ἑωσοῦ ἀπεκοιμᾶτο. Ψωμίον δὲν τὸν ἤρσκεν, ἀλλὰ προθύμως ἐξεφλούδιζε γλωρὰ ξύλα, καὶ κατεμάσσει τὸ φλούδιον διὰ τὸν χυμὸν· ἔκαμνε δὲ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς λαχανικά, χόρτα, καὶ εἰς τὰ ἐξώφλοια τῶν φασήλων. Μετ' ὀλίγον ἔμαθε νὰ διάγῃ κοσμιώτερα, καὶ ἔλαβεν ἄδειαν νὰ περιφέρεται εἰς τὴν πόλιν. Ὅποτε τὸν ἐδίδαν τίποτε φαγητὸν, ὠσφραίνετο πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα δὲ τὸ ἐβάλλεν εἰς τὸ στόμα, ἢ τὸ ἀπέρριπτε σείων τὴν κεφαλὴν του. Ταῦτοτρόπως ὠσφραίνετο τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, ἔπειτα δὲ ἐκτύπα τὸ στήθος του, ἂν εὐηρεστεῖτο· εἰ δὲ μὴ, ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Ὅτε τὸν ἤρσκει τι ἐξαιρέτως πως, ὡς φάσηλοι, πίσα, συκάμινα, ὀπῶραι, καὶ μάλιστα κρομμύδια καὶ κάρνα, ἐδείκνυε τὴν εὐχαρίστησιν, κτυπῶν κατ' ἐπανάληψιν τὸ στήθος.

Ὅτε πρῶτον ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν πέδιλα, ἐδυσκολεύετο νὰ περιπατῇ· ἀσμένως δ' ἐκβάλλων αὐτὰ, περιέτρεχεν ἐξυπόλυτος. Ἐπίσης δυσηρεστεῖτο νὰ καλύπτῃ τὴν κεφαλὴν· ἔχαιρε δὲ πολὺ ῥίπτων εἰς τὸν ποταμὸν ὅ,τι καπέλλον τὸν ἑχαρίζετο, καὶ βλέπων αὐτὸ φερόμενον εἰς τὰ κάτω ὑπὸ τοῦ ρεύματος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐσυνείδισε τὰ ἐνδύματα. Ἡ ἀκοὴ καὶ ἡ δοφρησις αὐτοῦ ἦσαν ὀξύνταται.

Τὸν Ὀκτώβριον, 1725, μετεφέρθη ἐκ διαταγῆς τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α' εἰς τὴν πόλιν Ἀνοβέραν, ὅθεν ἐπέμφθη μετὰ βασιλικοῦ ὑπηρετοῦ εἰς Λονδὶνον καταρχὰς τοῦ προσεχοῦς ἔτους. καὶ παρεδόθη εἰς τὴν φρον-

τίδα τοῦ ἱατροῦ Arbuthnot. Ὅτε πρῶτον εὐρήκαν αὐτόν, εἶχε μικρόν τι κλάσμα χιτῶνος περὶ τὸν τράχηλον· ἡ δὲ λευκότης τῶν μηρῶν, παραβαλλομένη μετὰ τὰς μελαγροῖνους κνήμας του, ἀπεδείκνυνεν ὅτι πρέπει νὰ ἐφοροῦσε βράκια, ἀλλ' ὄχι κάλτας. Ἡ γλῶσσά του ἦτο μεγάλη καὶ δυσκίνητος· ὤθεν χειροῦργός τις ἐστοχάσθη ν' ἀπολύσῃ αὐτήν, κόπτων τὸν γλωσσοδέτην· ἀλλὰ δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἐργασίαν. Πρὸς δὲ τούτοις, πορθεῖς τινές, καταβαίνοντες τὸν ἐκεῖ ποταμὸν Ουεσέραν, εἶχαν ἰδεῖν εἰς διάφορα μέρη ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ πτωχὸν τινα γυμνὸν παῖδα, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ εἶχαν δώσειν φαγητόν· καὶ τέλος, ἐξηκριβώθη ὅτι χηρεμμένος τις εἶχε βωβὸν τέκνον, τὸ ὁποῖον, χαθὲν εἰς τὰ δάση τὸ 1723, ἐπέστρεψε πάλιν, ἀλλὰ μετὰ τὸν δευτερόν γάμον τοῦ πατρὸς του ἀπεδιώχθη ἐκ νέου ὑπὸ τῆς μητρυαῖς. Ἀφοῦ ἔμεινε χρόνον τινα ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ ἱατροῦ, ἐπληροφόρηθησαν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βελτιωθῇ, ὅτι πραγματικῶς ἦτο φρενοβλαβής· ἐβάλλθη ἔπειτα σιμὰ εἰς γεωργὸν τινα, μετὰ τὸν ὁποῖον συνεκατοίκησε μέχρι θανάτου, συμβάντος τὸ 1785.

Ὁ Πέτρος ἦτο μεσαίου ἀναστήματος, τὸ φαινόμενον εὐρωστος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ μετὰ καλὴν γενειάδα. Ἐτρωγε τὰς συνήθεις τροφάς, φυλάττων ὅμως ἰσχυρὰν κλίσιν εἰς τὰ κραιμύδια. Ὑπερηγάπα τὴν θερμότητα, καὶ ὑπερενοστιμεύετο ἐν ἡ δύο ποτήρια πνευμάτων. Ποτὲ δὲν ἔμαθε νὰ ὀμιλῇ. Ἠγάλλετο μετὰ τὴν μουσικὴν, καὶ πολλάκις ἐπιθύριζε σκοποὺς τινάς, τοὺς ὁποίους συνεχῶς ἤκουεν. Ὅσάκις ἐπαιζαν μουσικὰ ἐργαλεῖα, ἐπηδούσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν, ἕως οὗ διόλου ἀπέκαμνε. Ποτὲ δὲν ἶδε τις αὐτὸν νὰ γελά.

Ὁ Πέτρος ἦτον εὐάγωγος καὶ ἀβλαβής· εἰργάζετο δὲ ὠφελίμως καὶ κατ' οἶκον καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐνὸς αὖ ἐπεστατεῖτο. Ἀφεθεῖς ποτὲ μόνος νὰ ῥίψῃ φορτίον κόπρου εἰς ἄμαξαν, εὐθὺς ἀπὸ ἐτελείωσε, πηδήσας ἐπάνω, ἤρχισε μετ' ἴσῃ ἐπιμέλειαν νὰ τὴν ῥίπτῃ ὅλην ἔξω πάλιν. Ἀποπληνηθεῖς ποτὲ ἐκ τῆς κατοικίας του ἐν καιρῷ πολιτικῶν ταραχῶν, συνελήφθη ὡς ὑποπτον ὑποκείμενον, καὶ μὴ ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις εἰρηνοδίκου τινός, ἐφυλακώθη. Τὴν νύκτα ἐξέσπασε πυρκαϊὰ εἰς τὴν φυλακὴν· εὐρήκαν δ' αὐτὸν κατ' ἤμηνον ἀταράχως εἰς μίαν γωνίαν, εὐφραίνόμενον μετὰ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα, καὶ οὐδὲως πεφοβισμένον. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Πέτρου. Περὶ δὲ τοῦ ἐξ Αὐεῖρωνος Ἀγριανθρώπου, ἱστοροῦνται τὰ ἐπόμενα.

Τέκνον ἑνδεκαετὲς ἢ δωδεκαετὲς, πρὸ χρόνων φανέν ὀλόγυμνον εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δάση τοῦ νομοῦ τῆς Αὐεῖρας, εἰς τὴν νότιον Γαλλίαν, ἀπηντήθη πλησίον τοῦ αὐτοῦ μέρους, τὸ 1801, ἀπὸ τρεῖς κυνηγούς, οἵτινες ἐπίασαν αὐτὸ κατ' ἡν στιγμὴν ἀνέβαινε δένδρον τι διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς διώκτας του. Ἐπάρθη δὲ εἰς κώμην γειτονεύουσαν, ἀλλ' ἐξέφυγε μετὰ μίαν ἐβδομάδα εἰς τὰ ὄρη, ὅπου περιεπλανᾶτο κατὰ τὸ διάστημα ὀριζήτου χειμῶνος, ἄλλο σκέπασμα μὴ ἔχων παρ' ἐσχισμένον χιτῶνα, καὶ τὴν μὲν νύκτα καταφεύγων εἰς μονήρεις τόπους, τὴν δὲ ἡμέραν πλησιάζων εἰς τὰ γειτονεύ-

οντα χωρία. Τὴν ἀγρίαν ταύτην ζωὴν ἐξηκολούθει νὰ διάγῃ, ἕως οὗ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐμβῆκεν εἰς ἀνθρωπίνην κατοικίαν· πιασθεῖς δὲ πάλιν, ἐπηγρυπνεῖτο, καὶ ἐφυλάσσετο μερικὰς ἡμέρας· ἐντεῦθεν μετεκομίσθη πρῶτον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς κωμοπόλεως Ἀγ. Ἀφρικῆς, ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν Ῥοδὲς, πρωτεύουσαν τοῦ νομοῦ, ὅπου ἐκάθισε μῆνας τινάς. Ἐνῶ διέτριβεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἦτο πάντοτε ἐξίσου ἄγριος, ἀνυπόμονος, καὶ ἀνήσυχος, ἀδιακόπως προσπαθῶν νὰ δραπετεύσῃ. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1802, ἐστάλη ἐκ διαταγῆς τῆς κυβερνήσεως εἰς τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν Παρισινῶν περιέργεια ἐψυχράνθη παραπολὺ, ὅτε ἶδαν τὸν νέον ἀγριανθρώπον ἀνδρὲς ῥυπαρώτατον τέκνον, πάσχον ἀπὸ σπασμῶν, ἀδιαλείπτως ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ταλαντευόμενον, καθὼς ζῶα τινὰ εἰς τὰ θηριοτροφεία, δαγκάνον καὶ ἀμύσσον (τσουγγρανίζον) πάντα ὅστις αὐτὸ ἐβλαπτεν, οὐδεμίαν δὲ φιλοστοργίαν δεικνύον πρὸς τοὺς ὅσοι φιλοφρόνως αὐτὸ περιποιούντο· ἀδιάφορον εἰς ἅπαντα, καὶ τὸ φαινόμενον ἀνίκανον νὰ προσηλωσῇ εἰς τίποτε τὴν προσοχὴν του.

Κατὰ τὸν ἱατρὸν Πίνελ, ὅστις ἔκαμε λεπτομερῆ ἀναφορὰν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀγρίου, τόσον ἐλλειπῆς ἦτον ἡ ἀφῆ του, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ὑψωμένην ἐπιφάνειαν ἀπὸ ζωγραφίαν· ἀναισθητοῦσεν ἐξίσου εἰς πάντα ἤχον, εἴτε τρανόν, εἴτε σιγανόν· ἠδύνατο μόνον νὰ κάμνῃ θόρυβον τινα διὰ τοῦ λάρυγγος· ἐφαίνετο ἐπίσης ἀδιάφορος εἰς τὰς τερπνοτέρας εὐωδίας καὶ τὰς δυσωδεστέρας ἀποφοράς· καὶ δὲν ἠδύνατο πρὸς ἄλλο τι νὰ μεταχειρισθῇ τὰς χεῖράς του εἰμὴ διὰ νὰ πιάνῃ. Ὁ νοὺς αὐτοῦ δὲν ἦτον εἰς καλῆτέραν κατάστασιν. Ἀποκεχωρισμένος πάσης μετὰ τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ συγκοινωνίας, ἔστερετο μνήμης, κρίσεως, καὶ πάσης μιμητικῆς δυνάμεως· αἱ χειρονομίαι καὶ τὰ κινήματα αὐτοῦ ἦσαν διόλου μηχανικά· μετέβαινε δὲ χωρὶς τινα φαινομένην αἰτίαν ἀπὸ ἡλιθίου μελαγχολίας εἰς ὑπερβολικὸν γέλωτος κατάστασιν· δὲν ἐγνώριζεν ἀγάπην, δὲν εἶχεν ἡθικὴν τινα αἴσθησιν, καὶ ἠδύνετο μόνον τὰ τῆς γεύσεως ὄργανα θεραπεύων. Εἰς βραχυλογίαν, ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ ἦτον ἀπλῶς ζωικὴ, καὶ τῶν ὄντι πολλὰ ζῶα ὑπερέβαιναν αὐτὸν κατὰ τὴν νόησιν. Ὁ ἱατρὸς Πίνελ ἦτο γνώμης, ὅτι ὁ παῖς ἦτον ἀνιάτως φρενοβλαβής· ἀλλ' ὁ Ἰταρδ, ἱατρὸς τοῦ ἐν Παρισίοις φρενοβλαβήτος τῶν Κωφαλάων, ὅστις εἶχε τὸν ἀγριανθρώπον ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν του, ἔτρεφεν ἐτι ἐλπίδας, στοχαζόμενος ὅτι ὁ φυσικὸς καὶ ἡθικὸς ἐξευτελισμὸς τοῦ ἀτόμου τούτου προήρχετο πιθανῶς ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν πάσης ἀνατροφῆς, καὶ τὸν παντελῆ αὐτοῦ χωρισμὸν ἀπὸ ἀνθρώπων.

Μὲ τὰ συνετὰ δὲ μέσα, τὰ ὁποῖα ὁ ἱατρὸς οὗτος μετεχειρίσθη, εὐτύχησε καὶ φυσικῶς καὶ νοεῶς νὰ βελτιωσῇ τὴν κατάστασιν τοῦ δυστυχικοῦ ἀγρίου. Μετὰ ἑννέα μῆνας ῥίγιον διέφερε κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τὴν διαγωγὴν ἀπὸ κοινὰ κωφάλαα παιδία· ὥστε οἱ παρατηρήσαντες αὐτὸν εἰς τὴν ἀγρίαν κατὰστασιν μάλιστα ἐπέειπον ὅτι βλέπουν τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον.